

അവരുടെ കൈകൾ

ആകാശത്തേക്ക് ഉയരും മുമ്പെ...

കബീർ എം. പറളി

അയാൾ കയറിച്ചെല്ലുമ്പോൾ ജില്ലാ തിരക്കൊഴിഞ്ഞതായിരുന്നു. ഭാര്യയും, തന്റെ കൈകളിൽ നേയുമെടുത്ത് അയാളുടെ പ്രായമായ ഉമ്മയും അയാളോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണുബിന്ദിപ്പിക്കുന്ന മഞ്ഞലോഹങ്ങളോടുള്ള ആർത്തി പെൺവർഗത്തിന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പാണെന്ന് പറയാറുണ്ട്. ആവശ്യമുള്ളത് വാങ്ങുക എന്നതിലുപരി, ആഭരണക്കടയിലുള്ളതെന്തൊ അതിൽ നിന്ന് വാങ്ങുക എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് തോന്നുന്നു. ആ സ്ത്രീ ഓരോ ആഭരണവും വാരിവലിച്ചിട്ട് നോക്കുകയായിരുന്നു. തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഓരോ ആഭരണത്തിന്റേയും വില ചോദിച്ചറിഞ്ഞ് അപ്പപ്പോൾ തന്നെ അയാൾ കണക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

സെലക്ട് ഷൻ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു: “ഓ.കെ., ആകെ എത്രയായി? അല്പസ്വല്പം വിട്ടുവീഴ്ചയൊക്കെ വേണേ...”

സെയിൽസ്മാൻ പതിവു രീതിയിൽ പത്തിരൂപത്തഞ്ചു പ്രാവശ്യം നൂറ്റി ഇരുപത് മൈൽ സ്പീഡിൽ കാൽകുലേറ്ററിൽ വിരലമർത്തി.

“എൺപത്തെണ്ണായിരത്തി എഴുന്നൂറ്റി അമ്പത്”

അയാൾ താൻ കണക്കുകൂട്ടിയ കടലാസിനോട് നോക്കി. ‘എൺപത്തയ്യായിരത്തി മൂന്നുറ്റി അമ്പത്.’ മൂവായിരത്തി നാനൂറ് രൂപയുടെ വ്യത്യാസം!

“എന്താ മാഷേ ഇത്? സാധനങ്ങൾ എടുക്കുന്ന സമയത്ത് പറഞ്ഞ വിലയും, താങ്കൾ പറഞ്ഞ ആകെ വിലയും തമ്മിൽ വല്ലാത്ത വ്യത്യാസമുണ്ടല്ലോ.” എടുത്ത ആഭരണങ്ങൾ സെയിൽസ്മാന്റെ മുന്നിലേക്ക് നീക്കി വെച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ലല്ലോ... നിങ്ങൾ ആ മോതിരത്തിന്റെ വില കൂട്ടാൻ മറന്നതാകണം.”

“ഏത് മോതിരം?”

സെയിൽസ്മാൻ അയാളുടെ ഉമ്മയുടെ കൈവിരലിലേക്ക് ചൂണ്ടി.

ആ വൃദ്ധ തന്റെ ശുഷ്കിച്ച കൈവിരലിലെ തിളങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണമോതിരത്തിലേക്ക് നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുകയാണ്. ഹൃദയത്തിൽ തിരതല്ലുന്ന ആഹ്ലാദത്തിന്റെ തോത് ആ കണ്ണുകളിൽ തുടിച്ചു നിൽക്കുന്നത് സ്വപ്നമായി കാണാം.

“ഇങ്ങട്ട് ഊര് തള്ളൂ, കുഴിക്ക് കാല് നീട്ടാറായിട്ടാണ് ഒരു മോതിരം...” കലികയറിയ അയാൾ തന്റെ ഉമ്മയുടെ കയ്യിൽ കടന്ന് പിടിച്ചതും വിരലിൽ നിന്നും ആ മോതിരം ഊരിയെടുത്തതും പെട്ടെന്നായിരുന്നു!

സെയിൽസ്മാൻ സ്തബ്ധനായി നിന്നു. തന്റെ കയ്യിലേക്കെറിഞ്ഞു തന്ന മോതിരത്തെയല്ല, തന്റെ കടയിറങ്ങിപ്പോകുന്ന ഒരു മരിച്ച ഹൃദയത്തെ നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു അയാളപ്പോൾ.

അയാൾ ആ വൃദ്ധക്കരികിൽ ചെന്ന് തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന മോതിരം നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ഉമ്മാ, ഉമ്മാക്കിതിഷ്ടമായെങ്കിൽ ഇതെടുത്തോളൂ, എന്റെ വകയായിട്ട്.”

“വേണ്ട മോനേ, വേണ്ട. എല്ലാവരും പെരുന്നാളിന് സന്തോഷിക്കുമ്പോൾ, ‘ഒന്നര ഗ്രാം’ മോതിരം കൊണ്ട് ഈ തള്ളക്കും ഒന്ന് സന്തോഷിക്കാലോന്ന് വെറുതെ കരുതിയതാ... വേണ്ട, എന്റെ ആശയെ ഞാനപ്പോൾ തന്നെ കൊന്നു മോനെ...” അവർ അത് നിരസിച്ചു. അപ്പോഴും ആ വൃദ്ധഹൃദയം കരയുകയല്ല... ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****

തൊട്ടകലെ പഞ്ചാരമണലിൽ കാലും നീട്ടിയിരിക്കുന്ന ആ വൃദ്ധയെ അയാൾ വെറുതെ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു.

മണൽത്തരികളോട് മല്ലടിക്കുന്ന കുഞ്ഞു തിരമാലകളിലേക്ക് ഇടക്കിടെ കല്ലെറിഞ്ഞ് അവർ എന്തൊക്കെയോ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്.

കുട്ടികളുടെ കളിയും ചിരിയും മുഴങ്ങുന്ന, കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണ വിഭവങ്ങൾ വട്ടം കൂടിയിരുന്ന് ആളുകൾ തിന്നു രസിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടിൽ ഏകാകിനിയായൊരു വൃദ്ധ.

ആരെങ്കിലും ചുറ്റുവട്ടങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുമായിരിക്കും. അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

മണിക്കൂറുകൾ കടന്നു പോയി. സൂര്യൻ അസ്തമയത്തിന് ധൃതികൂട്ടുകയാണ്. തന്റെ സാധനങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടുന്നതിനിടയിൽ ഒരിക്കൽ കൂടി അയാൾ അങ്ങോട്ട് തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അപ്പോഴും ആ വൃദ്ധമാത്രം തനിച്ച്!

നേരം ഇരുട്ടാനടുക്കുമ്പോഴും കടൽക്കരയിൽ നിന്ന് ആളുകൾ ഒഴിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും അരികത്താരുമില്ലാതെ... !!

“ഉമ്മാ, ഇതെന്താ ഇങ്ങനെ ഒറ്റക്ക്... വീട്ടിൽ പോകണ്ടെ? ഉമ്മാടൊപ്പം ആരുമില്ലേ?” അയാൾ അടുത്ത് ചെന്ന് ചോദിച്ചു.

“ഇന്റെ മോൻ പൊ വരും... ഓൻ ഒടനെ വരന്ന് പറഞ്ഞിട്ടാ പോയേ...”

“നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങി... ആളുകളെല്ലാം പോകുന്നത് കണ്ടില്ലേ? ഉമ്മ മാത്രം ഇവിടെ തനിച്ചിരുന്നാൽ...?”

“സാരല്ല, ഓൻ വരും... ഇന്നോടൊരു വാക്ക് പറഞ്ഞാ ഓൻ തെറ്റുലാ... മോൻ പൊയ്ക്കോ...”

എന്തു ചെയ്യും? വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ഇനിയുമെത്തിയിട്ടില്ലാത്ത മകന്നു വേണ്ടി ആ വൃദ്ധയെ അവിടെത്തന്നെ വിട്ടേച്ചു പോകണോ, അതൊ... ? അയാൾ ആശങ്കയിലായി.

“ഉമ്മാ, ഉമ്മാനെ ഞാൻ വീട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കാം.. മോൻ വരാൻ ഇനിയും താമസിച്ചാലോ? അവൻ വല്ല പണിത്തിരിക്കിലുമാകും. ഉമ്മാന്റെ വീടെവിടെയാണ്?”

“ഇന്റെ മോൻ ഇപ്പൊ വരും കൂട്ടേ...” ആ കണ്ണുകളിൽ അപ്പോഴും പ്രതീക്ഷയുടെ തിളക്കം. “ഓൻ ന്റെ കയ്യിൽ ഈ കടലാസ് തന്നിട്ടാ പോയ്രിക്കണേ... ഓൻ വേഗം വരാതിരിക്കുലാ...”

തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കടലാസ് കഷ്ണം അവരയാൾക്ക് കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അയാളതു വാങ്ങി. വായിച്ചു.

ആകാശത്തിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്ന സൂര്യത്തുടിപ്പ് പൊടുന്നനെ മാഞ്ഞതു പോലെ! ആ കടലാസു കഷ്ണത്തിലെ അക്ഷരങ്ങളിൽ നിന്നും നീറ്റുന്ന കരിമ്പുക അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ പടർന്നു കയറി!!

ആ വൃദ്ധ, നിഷ്കളങ്കതയുടെ, നിർമ്മല സ്നേഹത്തിന്റെ നിറക്കൂടം അയാളിലേക്ക് ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കി.

“നേ അത്ത് എയ്തീർക്ക്...?”

അതെ, എന്താണ് ഇതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്?! എന്തു പറയും താനീ വൃദ്ധയോട്?!

“സുഹൃത്തേ, എനിക്ക് ഇതിനെ മടുത്തിരിക്കുന്നു...ശല്യം. നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുമെങ്കിൽ ഇതിനെ വല്ല വൃദ്ധസദനത്തിലും കൊണ്ടാക്കുക.” എന്ന വിഷമഷി കൊണ്ടെഴുതിയ വരികൾ അവരെ ഞാൻ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കണോ? അതൊ...?

തനിക്ക് പോറ്റാനാവില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, സ്വന്തം ഉമ്മയെ മറ്റേതെങ്കിലും പോറ്റാവുന്നത്തിൽ കൊണ്ടാക്കാനെങ്കിലും മനസ്സുവരാത്ത ഒരു മകൻ നമുക്കിടയിൽ മനുഷ്യനായി ജീവിക്കുന്നുവെന്നോ? കഷ്ടം!!! അയാൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

“എന്തേയ്...?”

“ഒന്നുല്ല, ഉമ്മ എഴുന്നേൽക്ക്. ഇതിലെല്ലാം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്... ബാക്കിയെല്ലാം ഞാൻ നോക്കിക്കോളാം...”

ആ വൃദ്ധയുടെ വിലക്കിന് കാത്ത് നിൽക്കാതെ അയാൾ അവരുടെ കൈപിടിച്ചു. തന്റെ കയ്യിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്ന അവസാനത്തെ ചരൽക്കല്ല് നീട്ടിയെറിഞ്ഞു കൊണ്ട് ആ വൃദ്ധ എഴുന്നേറ്റു...

ആരുടെ ഹൃദയത്തിൽ കൊണ്ടിരിക്കണം ആ അവസാനത്തെ കല്ല്?!

****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****   ****

ഫഹദ് ബ്ദർ അബ്ദിർഹ്മാൻ അൽ ഹുമയ്യിദിന്റെ ‘ഖസസ് വ അബറാത്ത്’ എന്ന ലഘുകൃതിയിലുദ്ധരിച്ച രണ്ട് കഥകളുടെ സ്വതന്ത്രാവിഷ്കാരമാണ് മേലെ വായിച്ചത്. കഥയിലെ അതിശയോക്തികൾ മുഴുവൻ മാറ്റി വെച്ചാലും നമുക്കിതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെ മാറ്റിനിർത്താനാകില്ല. നമ്മുടെ ചുറ്റുഭാഗത്ത് എന്നല്ല, നമുക്കിടയിൽത്തന്നെ അവർ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്.

മാതാപിതാക്കൾ ഭാരമായി തോന്നപ്പെടുന്ന കാലം അടുത്തുണ്ടായതല്ല. യുഗങ്ങളുടെ പഴക്കമുണ്ടതിന്. തങ്ങളുടെ വിശ്രമമില്ലാത്ത അധ്വാനങ്ങളിലൂടെ മക്കളെല്ലാം കരകയറുമ്പോൾ, മക്കൾ തീർത്ത

അവഗണനയുടെ കയത്തിൽ കരയിയാതെ ജീവിക്കുന്ന ഉമ്മമാരും വാപ്പമാരും നിരവധിയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നീതിയുടെ മതമായ ഇസ്‌ലാം അവരുടെ പരിരക്ഷയെപ്പറ്റിയും അവർക്കു നൽകേണ്ട പരിഗണനയെപ്പറ്റിയും കൃത്യമായി പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ വരാനും വളരാനും അവസരം നൽകിയ, ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ സകല സാഹചര്യങ്ങളും കനിഞ്ഞരുളിയ പടച്ച തമ്പുരാനെ മാത്രം നിങ്ങൾ ആരാധിക്കണം എന്ന കണിശമായ നിയമം മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിച്ചു രഞ്ജിതമായി അവൻ നൽകുന്ന നിയമം മാതാപിതാക്കൾക്ക് കരുണ ചൊരിയണം എന്നാണ്. ഖുർആൻ വായിക്കുക:

“തന്നെയല്ലാതെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കരുതെന്നും, മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മചെയ്യണമെന്നും നിന്റെ രക്ഷിതാവ് വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിൽ (മാതാപിതാക്കളിൽ) ഒരാളോ അവർ രണ്ട് പേരും തന്നെയോ നിന്റെ അടുക്കൽ വെച്ച് വാർദ്ധക്യം പ്രാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരോട് നീ ഛെ എന്നു പറയുകയോ, അവരോട് കയർക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. അവരോട് നീ മാനുഷമായ വാക്ക് പറയുക.” (ഇസ്‌റാഅ്: 23)

രക്ഷിതാക്കളോട് നന്മ കാട്ടുക, അവരുടെ വാർദ്ധക്യത്തെ പരിഗണിക്കുക, വെറുപ്പിന്റെ ചെറു പ്രയോഗം പോലും അവരോട് പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കുക, അവരെ കയർത്തു തോൽപ്പിക്കാനും അടക്കിയിരുത്താനും ശ്രമിക്കാതിരിക്കുക തുടങ്ങിയ മഹിതോപദേശങ്ങളാണ് ഈ വചനത്തിൽ നിന്നും ഉൾക്കൊള്ളാനാകുന്നത്. രക്ഷിതാക്കളോട് കരുണ കാട്ടണം എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്, ഓരോ സന്താനത്തിൽ നിന്നും നിർബന്ധമായും അവർക്ക് കരുണ കിട്ടിയിരിക്കണം എന്നാണ്. നമുക്ക് തോന്നുമ്പോൾ നന്മചെയ്യുക എന്നല്ല; അവർക്ക് ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ നമ്മിൽ നിന്ന് നന്മ ലഭിക്കുക എന്നതാണ് ഇസ്‌ലാം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന രീതി. സന്തോഷത്തിന്റെ മധുരം ഇടതടവില്ലാതെ അനുഭവിക്കാനാകുമാറ് ഓരോ സന്താനവും, കാര്യവും കിനിയുന്ന തങ്ങളുടെ വിനയച്ചിറകിനു കീഴെ അവരെ പാർപ്പിക്കണം എന്ന ഖുർആനിക പ്രസ്താവന എത്ര മഹത്തരമാണ്:

“കാര്യത്തോട് കൂടി എളിയുടെ ചിറക് നീ അവർ ഇരുവർക്കും താഴ്ത്തികൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്റെ രക്ഷിതാവേ, ചെറുപ്പത്തിൽ ഇവർ ഇരുവരും എന്നെ പോറ്റിവളർത്തിയത് പോലെ ഇവരോട് നീ കരുണ കാണിക്കണമേ എന്ന് നീ പറയുകയും ചെയ്യുക.” (ഇസ്‌റാഅ്: 24)

അവഗണനയുടെ പാതയോരങ്ങളിലൂടെ നെടുവീർപ്പുകളെ ഊന്നുവടിയാക്കി നടന്നു നീങ്ങുന്ന പ്രായമായ ഉമ്മമാരും ഉപ്പുമാരും എന്റേതാകാം, നിങ്ങളുടേതാകാം. അവരുടെ വിലയറിയാനും, അവർക്കു വേണ്ടി സേവനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു മുഖേന അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലത്തിന്റെ മൂല്യമറിയാനും നമുക്കായാൽ നാമെത്ര നല്ല സന്താനങ്ങളാകും. അവരുടെ നല്ല കാലത്ത് അവരിൽനിന്നും ആവോളം നന്മകളനുഭവിച്ചുവരാണ് നാം. അവരുടെ ആരോഗ്യവും ആയുസ്സും, അവരനുഭവിക്കേണ്ടിയിരുന്ന സുഖങ്ങളും പിഴിഞ്ഞെടുത്ത് ചണ്ടിപോലെയാക്കിയത് കാലമല്ല; നാമാണ്. ഈ വസ്തുത ആരാണോർക്കുന്നത്?!

ഒരു അനുഭവം പകർത്തട്ടെ. പത്തു പന്ത്രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഗൾഫിലെത്തിയപ്പോൾ കൂട്ടുകാരനായുണ്ടായിരുന്നത് ഒരു അടിമാലിക്കാരൻ മുഹമ്മദ്. ദീനറിഞ്ഞു കൂടാ. വെറുമൊരു ചുമട്ടു തൊഴിലാളിയായി ജീവിച്ച പരുക്കൻ ഭൂതകാലാനുഭവങ്ങൾ മാത്രമേ അയാൾക്കുള്ളൂ. പക്ഷെ, നല്ലൊരു മനസ്സ് അയാളിൽ എവിടെയോ പൊടിപിടിച്ച് കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു. വീട്ടിൽ നിന്ന് ഈ ലേഖകന് കത്തുകൾ വരുമ്പോഴും, അവയിൽ നിന്ന് ഉമ്മയുടെ കത്തുകൾ ആർത്തിയോടെ വായിക്കുമ്പോഴും, അവയ്ക്ക് മറുപടിയെഴുതാൻ കൂടുതൽ താത്പര്യം കാണിക്കു മ്പോഴുമൊക്കെ അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരുനാൾ യാദൃച്ഛികമായാണ് ഞാനത് കണ്ടത്; മുഹമ്മദ് കരയുന്നു. കാര്യം തിരക്കിയപ്പോൾ വിതുമ്പിക്കൊണ്ടയാൾ പറഞ്ഞു:

“സുഹൃത്തേ, നിനക്കെങ്ങിനെയാണ് നിന്റുമ്മയെ ഇത്രകണ്ട് സ്നേഹിക്കാനാകുന്നത്? എന്റെ ഉമ്മയെ സ്നേഹിക്കാനല്ല, ഒന്നോർക്കാൻ പോലും ഞാനിതുവരെ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ലജ്ജ തോന്നുന്നു. നിനക്കറിയുമോ, ഞാനെന്റെ ഉമ്മയെ ദ്രോഹിച്ചതിന് കണക്കില്ല. ഗൾഫിലേക്ക് വരുന്നതിന് മാസങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഞാനെന്റെ ഉമ്മയെ മർദ്ദിക്കുക പോലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ നിനക്കെന്തു തോന്നുന്നു? നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടും മുഖെ ഞാൻ മരിക്കാതിരുന്നത് പടച്ചവന്റെ കാര്യമാണ്. ഉമ്മയെ, ഞാനെത്ര ദ്രോഹം ചെയ്താലും എനിക്കു വേണ്ടി പ്രാർഥിക്കുമായിരുന്ന എന്റെ ഉമ്മയുടെ നിർമ്മല ഹൃദയത്തെ എനിക്ക് ഇപ്പോഴേ തിരിച്ചറിയാനാകില്ല... എന്റെ ഉമ്മാക്ക് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വെച്ച് കത്തെഴുതിത്തീർന്നപ്പോൾ ഞാൻ കരഞ്ഞു പോയതാണ്... അവർ എനിക്ക് പൊറുത്തു തന്നെങ്കിൽ...” അയാൾക്ക് പുർത്തിയാക്കാനായില്ല.

അതെ മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹിമയറിഞ്ഞവർ ആ കാൽപാദങ്ങളിൽ നിന്ന് അണുയിട അകന്നു നിൽക്കില്ല. അതാണു വാസ്തവം.

നമുക്ക് വേണ്ടി വേദനകൾക്കുമേൽ വേദനകൾ സഹിച്ച മാതാക്കൾ, നമ്മൾ കൂടി നൽകുന്ന വേദനകളെ കണ്ണീരൊഴുക്കാതെ, പരിഭവം പറയാതെ നെഞ്ചേറ്റി ജീവിക്കുന്നവരാണ്. സ്വന്തം മക്കൾക്കെതിരിൽ അല്ലാഹുവിനോടവർ ആവലാതി പറയില്ല. മക്കളുടെ ദ്രോഹങ്ങളിൽ അസ്വസ്ഥപ്പെട്ട്

അവർക്കെതിരിൽ പ്രാർഥിക്കുന്ന ഉമ്മമാരുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ഭൂമുഖം, 'ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട് മരിച്ചൊടുങ്ങിയ അനേകായിരം മക്കളുടെ ശവപ്പുറ'മായി മാറുമായിരുന്നു!

അല്ലാഹു പറയുന്നത് വായിക്കുക:

മ“നുഷ്യന് തന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ നാം അനുശാസനം നൽകിയിരിക്കുന്നു -ക്ഷീണത്തിനുമേൽ ക്ഷീണവുമായിട്ടാണ് മാതാവ് അവനെ ഗർഭം ചുമന്ന് നടന്നത്. അവന്റെ മൂലകുടി നിർത്തുന്നതാകട്ടെ രണ്ട്ദുവർഷം കൊണ്ട്മാണ്-എന്നോടും നിന്റെ മാതാപിതാക്കളോടും നീ നന്ദികാണിക്കൂ. എന്റെ അടുത്തേക്കാണ് (നിന്റെ) മടക്കം.” (ലൂഖ്മാൻ: 14)

മാതാപിതാക്കളുടെ സംരക്ഷണത്തെപ്പറ്റി ഒരിക്കലേങ്കിലും ചിന്തിക്കാത്ത മക്കൾക്ക്, പ്രവാചക മുഖത്തുനിന്നും ദീനുകൾക്കൊണ്ട സ്വഹാബത്തിന്റെ രീതിയിൽ അത്ഭുതംതോന്നും. ഒരിക്കൽ നബി(സ്വ)യെ സമീപിച്ച് കൊണ്ട് ഒരു അൻസാരീ യുവാവ് ചോദിച്ചു:

“നബിയേ, എന്റെ മരണപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കൾക്കുവേണ്ടി നന്മ ചെയ്യാനായി ഇനിയും എനിക്ക് വല്ലതുമുണ്ടോ?” പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: “ഉണ്ട്; നാലു കാര്യങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ പാപമോചനത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർഥിക്കുക, അവരുടെ ബാധ്യതകൾ നിറവേറ്റുക, അവരുടെ സ്നേഹിതന്മാരെ ആദരിക്കുക, അവരിലൂടെ രക്തബന്ധമുള്ള സകലരുമായും കൂടുംബബന്ധം നിലനിർത്തുക.” (അബൂദാവൂദ്)

സ്വർഗത്തിന്റെ മണവും ഗുണവുമറിയാൻ എന്നും വെമ്പൽകൊണ്ട സ്വഹാബികൾ, സ്വന്തം മാതാപിതാക്കൾക്ക് സേവനങ്ങളർപ്പിക്കാനും നന്മകൾ ചെയ്യാനും (അവരുടെ മരണാനന്തരം പോലും) കാണിച്ച ശ്രദ്ധയാണ് നാം മുകളിൽ വായിച്ചത്. വാപ്യയുടേയും ഉമ്മയുടേയും ജീവിത കാലത്തു തന്നെ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ചെവിക്കൊടുക്കാത്ത ഒരാൾക്ക് ഈ അൻസാരീ യുവാവിൽനിന്ന് ജീവിത സ്പർശിയായ ഗുണപാഠമാണ് ലഭിക്കുന്നത്.

മാതാപിതാക്കൾക്ക് സദാ നിർവഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കേണ്ട ബാധ്യതകളിൽ വീഴ്ചവരുത്തുന്നവർ, അതു മുഖേന സംഭവിക്കാവുന്ന വിപത്തിനെ ഗൗരവപൂർവ്വം കരുതിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. 'വലുപ്പന്റെ ചട്ടി എന്റുപ്പാക്ക്' എന്നൊരു കഥാബന്ധിത ചൊല്ലുണ്ട് നാട്ടിൽ. അതിങ്ങനെ:

ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ പ്രായമായ പിതാവിനെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നത് ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന തൊഴുത്തിനോട് സമീപത്തായിരുന്നുവത്രെ. കിടക്കാൻ കീറിയ ഓലപ്പായയും പുതക്കാൻ ദ്രവിച്ചൊരു പുതപ്പുമാണ് അദ്ദേഹത്തിനയാൾ നൽകിയിരുന്നത്. പഴകിയ മൺപാത്രത്തിലേ അയാൾ തന്റെ വാപ്പാക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കാറുള്ളു. എന്നും ഈ അസഹ്യദൃശ്യം കാണുമായിരുന്ന അയാളുടെ കൊച്ചുമകൻ മാത്രം പലപ്പോഴും വേദനയോടെ നെടുവീർപ്പിടുമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ആ വയോവൃദ്ധൻ സ്വന്തം 'അനന്തരസ്വത്തു'ക്കളെ ബാക്കിയാക്കി മരണമടഞ്ഞു. കീറിയ പായയും ദ്രവിച്ച പുതപ്പും അയാളുടെ ഭാര്യ കത്തിച്ചു കളഞ്ഞു. പഴയ മൺചട്ടിയെടുത്ത് എറിഞ്ഞുടക്കാൻ തുടങ്ങിയ തന്റെ ഉമ്മയെ തടഞ്ഞു കൊണ്ട് അവളുടെ കൊച്ചുമകൻ പറഞ്ഞു: “ഉമ്മാ, അതുടക്കല്ലെ. വലുപ്പന്റെ ആ ചട്ടി എന്റെ ഉപ്പാക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ... അത് എടുത്തു വെക്കുമ്മാ..”

നമ്മുടെ ചെയ്തികളോരോന്നും നമ്മുടെ മക്കൾ നോക്കിക്കാണാറുണ്ട്. അവർ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലേക്ക് പഠിച്ചെടുക്കുന്ന ജീവതപാഠങ്ങളും കോപ്പുകളും നമ്മിൽ നിന്നാണ്. മാതാപിതാക്കളോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനങ്ങളും സ്നേഹപ്രകടനങ്ങളും പരിഗണനകളും അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ കൊത്തിവെക്കപ്പെടുന്നത് നമുക്ക് വേണ്ടിക്കൂടിയാണ്. അവരുടെ കൈവശം നമുക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള 'വലുപ്പന്റെ ചട്ടി' ഏതുതരത്തിലുള്ളതാകണം എന്ന് നാം തന്നെയാണ് തീരുമാനിക്കേണ്ടത്. വിതച്ചതേ നമുക്ക് കൊയ്യാനൊക്കൂ. മെതിച്ചത്രയേ നമുക്ക് അളക്കാനുമാകൂ.

ചോരയും നീരും വറ്റി, മക്കളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കഴിയേണ്ടിവരുന്ന ഉമ്മവാപ്പമാരെ സസ്നേഹം പോറ്റുന്നതും തീറ്റുന്നതും വിശ്വാസിയായ പുത്രന്റെ ബാധ്യതയാണ്. കണ്ണീരുറുന്ന ഖൽബുമായി, ആശകളേയും പ്രതീക്ഷകളേയും കൊന്നു കഴിയുന്ന വാപ്പയൊ ഉമ്മയൊ നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളിലില്ലെന്ന് ഓരോരുത്തരും ഉറപ്പുവരുത്തുക. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും തേടി നാടുമുഴുവൻ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ഓടി നടക്കുകയും, വീട്ടിനുള്ളിലെ കാര്യവും തേടുന്ന ജീവിതങ്ങളെ കാണാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ അറിയാൻ നബി(സ്വ) പറഞ്ഞു: “അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി മാതാപിതാക്കളുടെ തൃപ്തിയിലാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ കോപം മാതാപിതാക്കളുടെ കോപത്തിലാണ്.”

മക്കളുടെ ആട്ടും അവഗണനകളും ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോഴും, അവശതയനുഭവിക്കുന്ന രക്ഷിതാക്കൾ കരയാതിരിക്കുന്നതും, അവരുടെ കൈകൾ ആകാശത്തേക്ക് ഉയരാതിരിക്കുന്നതും സ്വന്തം മക്കളോടുള്ള വറ്റാത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ, കരുണയുടെ, കൃപയുടെ നിറസാന്നിധ്യം അവരിലുള്ളതു കൊണ്ടാണെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുക. ഒരുനാൾ അവർ കരഞ്ഞാൽ... അവരുടെ മെലിഞ്ഞു വിറയാർന്ന കരങ്ങൾ ഒരുനാൾ ആകാശത്തേക്ക് ഉയർന്നാൽ... അതിനു മുമ്പെ പ്രാർഥിക്കുക:

“എന്റെ രക്ഷിതാവേ, ചെറുപ്പത്തിൽ ഇവർ ഇരുവരും എന്നെ പോറ്റിവളർത്തിയതുപോലെ ഇവരോട് നീ കരുണ കാണിക്കണമേ.”

